Ανακοινωθέν Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ περί μεταμοσχεύσεων

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 11 Ιουνίου, 2013

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ,
Τηλ. +30 210 4514833 (19),
Fax +30 210 4528332
e-mail: impireos@hotmail.com

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 2013

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

Ὁ
Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπέστειλε τήν ἀκόλουθη Ποιμαντορική Ἐγκύκλιο πρός τόν εὐλαβῆ Κλῆρο καί τόν φιλόχριστο λαό τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως

«Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Μέ
τόν Νόμο 3984/27.6.2011 πού ἐψηφίσθη ἀπό τήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων καί ἐφαρμόζεται ἀπό 1ης Ἰουνίου 2013 ρυθμίζεται, μέ ἀρχές πού ἀπάδουν στήν ἰδιοπροσωπεία τοῦ Γένους μας καί τήν ἱερότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τό πολυσήμαντο θέμα τῆς δωρεᾶς καί μεταμοσχεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὀργάνων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπέβαλε κατά τήν διαβούλευση τοῦ εἰρημένου Νόμου θέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς βιοηθικῆς οἱ ὁποῖες προδήλως περιφρονήθησαν παρά τήν γενομένη τροποποίηση διά τοῦ Νόμου 4075/11.4.2012 καί ἑπομένως διά τό μέγιστο αὐτό θέμα καθηκόντως ὀφείλομε

νά ἐνημερώσωμε τούς πάντας καί νά καταδείξωμε οἱ Ἱεράρχαι τήν καταφανῆ διάστασι τοῦ ψηφισθέντος Νόμου μέ τήν ἀνθρώπινη ὀντολογία, τήν ὀρθόδοξη θεολογία καί τήν θεόσδοτη ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Ἐν συνεχείᾳ τῇ συμβολῇ τῆς ἐργασίας εἰδικῶν, ἤτοι τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου-Ἰατροῦ Λουκᾶ Τσιούτσικα, Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεβυτέρου Στεφάνου Στεφοπούλου καί Πανοσιολ. Μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου παρατηροῦμεν ὅτι:

«Α'. Θεολογία - Ἀνθρωπολογία»

1.
Κατὰ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν φύση τοῦ εἶναι σύνθετο, μεικτό, ὄν. Πλάσθηκε κατ’ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ψυχή, ποὺ συνιστᾶ τὸ πνευματικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐντάσσει στὸν πνευματικὸ κόσμο, καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἐντάσσεται στὸν ὑλικό, αἰσθητὸ κόσμο. Εἶναι μείξη καὶ κράση πνεύματος καὶ ὕλης, «σύνδεσμος τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου φύσεως». Καὶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι ὑλικό, σύνθετο καὶ φθαρτό, ἡ δὲ ψυχὴ εἶναι «οὐσία ζῶσα, ἁπλή, ἀσώματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκείαν φύσιν ἀόρατος, λογικὴ τὲ καὶ νοερά, ἀσχημάτιστος... ἀθάνατος» (Ἅγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός). Ἑπομένως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἁπλὴ βιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ σώματος, ὅπως εἶναι τῶν ζώων, τὰ ὁποία γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ εἶναι θνητόψυχα, δὲν ἐπιβιώνουν μετὰ τὸν σωματικὸ θάνατο, ἀλλὰ εἶναι κτιστή, οὐσία ἀθάνατη μὲ δική της ἐνέργεια. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι παντελὴς ἐξαφάνιση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, ἄλλα χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο στὴ συνέχεια, φθείρεται καὶ διαλύεται, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἐνεργεῖ• «Οὐχ ἡ ψυχὴ ἐστιν ἡ ἀποθνήσκουσα, ἀλλὰ διὰ τὴν ταύτης ἀναχώρησιν ἀποθνήσκει τὸ σῶμα» (Μ. Ἀθανάσιος).

2.
Σχετικὰ μὲ τὸν χρόνο τῆς ἑνώσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὅτι δημιουργοῦνται συγχρόνως• «Ἅμα δὲ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ πέπλασται, οὐ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ δὲ ὕστερον» (Ἅγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός). Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν πλάση κάθε νέου ἀνθρώπου• τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ συνυπάρχουν «ἐξ ἄκρας συλλήψεως». Συνεπῶς τὸ ἔμβρυο εἶναι πλήρης ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν σχηματισμὸ καὶ τὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτὸ καταδεικνύει ὅτι, ὄχι μόνο ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ἄλλα καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψη τοῦ ἐγκεφά-λου δὲν συνεπάγονται ὅτι ὁ εὑρισκόμενος στὶς καταστάσεις αὐτὲς ἄνθρωπος παύει νὰ εἶναι ἔμψυχο καὶ ζωντανὸ ὄν.

3.
Σχετικὰ μὲ τὸ ποὺ βρίσκεται καὶ πὼς ἐνεργεῖ ἡ ψυχὴ οἱ Πατέρες τῆς

Ἐκκλησίας διδάσκουν ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἑδρεύει σὲ συγκεκριμένο ὄργανο, ἀλλὰ εὑρίσκεται σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σώματος, ζωοποιοῦσα καὶ κινοῦσα τὰ μέλη. Κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ ἡ ψυχὴ «συνέχουσα τὸ σῶμα, ὅ καὶ ἐκτίσθη, πανταχοῦ τοῦ σώματος ἐστίν, οὐχ ὡς ἐν τόπω οὐδ' ὡς περιεχομένη, ἀλλ' ὡς συνέχουσά τε καὶ περιέχουσα καὶ ζωοποιοῦσα τοῦτο, κατ' εἰκόνα καὶ τούτ' ἔχουσα Θεοῦ», κατὰ δὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκηνὸ «ὀργανικῶ κεχρημένη σώματι καὶ τούτῳ ζωῆς αὐξήσεως τὲ καὶ αἰσθήσεως καὶ γεννήσεως παρεκτική».

4.
Βιολογικὴ ζωὴ χωρὶς τὴν ὕπαρξη τῆς ψυχῆς μέσα στὸ σῶμα δὲν νοεῖται. Στὴν περίπτωση ἀποκοπῆς, καταστροφῆς ἢ νεκρώσεως ἑνὸς ζωτικοῦ ὀργάνου, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος ἐπιβιώνει μὲ ὑποστηρικτικὲς ἐνέργειες, ἐξακολουθεῖ ἡ ψυχὴ νὰ παραμένει συνδεδεμένη μὲ τὸ σῶμα καὶ νὰ ἐνεργεῖ σὲ ἄλλα σωματικὰ ὄργανα. Στὴν κατάσταση τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου ἡ ἰατρικὴ κατορθώνει μὲ τὴ βοήθεια τῆς τεχνολογίας νὰ διατηρεῖ τὴ βιολογικὴ ζωή, ἀφοῦ ὁ ὑπόλοιπος ὀργανισμός, πλὴν τοῦ ἐγκεφάλου, λειτουργεῖ. Ἡ διατήρηση τῆς βιολογικῆς ζωῆς προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη τῆς ψυχῆς μέσα στὸ σῶμα καὶ δείχνει ὅτι δὲν λύθηκε ἀκόμη ὁ μεταξύ τους δεσμός, δὲν ἐπισυνέβη δηλαδὴ ὁριστικῶς καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ὁ θάνατος. Συνεπῶς ἡ διακοπὴ τῆς ὑποστηρικτικῆς λειτουργίας, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ ἀσθενοῦς, πολὺ περισσότερο ἡ λήψη ὀργάνων γιὰ μεταμόσχευση ἀπὸ τοὺς «ἐγκεφαλικὰ νεκρούς», ἀποτελοῦν ἐνεργητικὴ πρόκληση θανάτου, ἡ ὁποία κατὰ τὴν κανονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ μὲ φόνο, καὶ μάλιστα ἀσθενοῦς καὶ ἀνυπερασπίστου ἀνθρώπου κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἔκτρωση τῶν ἐμβρύων.

5.
Εἰδικώτερα, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή, ἡ ψυχὴ φανερώνεται μὲ τὸ νὰ ἐνεργεῖ πάνω στὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀνάλογα μὲ τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχουν. Κάθε σωματικὸ ὄργανο δέχεται ἐκείνη τὴν ψυχικὴ ἐνέργεια, τὴν ὁποία ἐκ φύσεως ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐκφράσει. Ὅταν δὲ κάποιο ὄργανο ὑποστεῖ βλάβη, ἁπλῶς παύει νὰ ἐκφράζεται ἡ ἀντίστοιχη λειτουργία τῆς ψυχῆς. Ἔτσι, ὅταν στὸν ἐγκεφαλικὸ θάνατο τὸ νευρικὸ σύστημα, σὲ ποικίλο βαθμό, δὲν λειτουργεῖ, δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ἀντιληφθοῦμε τὶς σκέψεις ἢ τὰ συναισθήματα, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν ὕπαρξή τους στὸ χῶρο τῆς ψυχῆς. Τὸ περιεχόμενο τῆς συνείδησης παραμένει, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχει ἀδυναμία νὰ ἐκφρασθεῖ. Στὸν «ἐγκεφαλικὰ νεκρὸ» καταργεῖται μὲν ὁ προφορικὸς λόγος, ὄχι ὅμως ὁ ἐνδιάθετος, οὔτε οἱ ἄδηλοι λόγοι. Μὲ ἄλλα λόγια, συνεχίζει νὰ «ἐργάζεται» ἡ νοερὰ του ἐνέργεια.

6.

Κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκηνὸ μέρος τῆς ψυχῆς, «τὸ καθαρώτατον», εἶναι ὁ νοῦς, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν οὐσία εὑρίσκεται στὴν σαρκικὴ καρδιά, χωρὶς νὰ περικλείεται ἀπὸ αὐτὴν σὰν σὲ ἀγγεῖο, οὔτε πολὺ περισσότερο νὰ ταυτίζεται μὲ αὐτήν, ἀλλὰ ἁπλῶς τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανο καὶ ὄχημα, ἡ ἐνέργειά του ὅμως στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο εὑρίσκεται στὸν ἐγκέφαλο• στὸν κατὰ φύσιν ἄνθρωπο πρέπει νὰ ἐπανέλθει ἡ ἐνέργεια τοῦ νοῦ στὴν οὐσία της, στὴν καρδιά, ὥστε νὰ παύσει ἡ διάχυση, νὰ ἑνοποιηθεῖ ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὸ Θεό.

7.
Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ καρδιά, «ὁ κρυπτός της καρδίας ἄνθρωπος» (Ἀπ. Πέτρος), εἶναι ὁ χῶρος στὸν ὁποῖο ἀναπτύσσεται ὅλη ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖ ἐνοικεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τὸν καταστήσει «ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ἀπ. Παῦλος). Ἐκεῖ οὐσιώνεται καὶ ὑποστασιοποιεῖται τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ὁλοκληρώνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσει στὸ «καθ' ὁμοίωσιν». Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ζωὴ συνειδητὴ καὶ χαρισματική, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὶς λειτουργίες του.

8.
Ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ἀνιδιοτελής, συνειδητή, καὶ ἔχει τὸν χαρακτήρα τῆς θυσίας. Δὲν ἐκτιμᾶται μὲ τὴν ἀντικειμενικὴ ἀξία τοῦ προσφερομένου ἢ μὲ τὴν ἀξία ποὺ ἔχει αὐτὸ γιὰ τοὺς ἀποδέκτες του, ἀλλὰ μὲ τὸ πόσο στοιχίζει στὸν δότη ἡ προσφορά του, σύμφωνα καὶ μὲ ὅσα διδάσκει ὁ Χριστὸς γιὰ τὸ δίλεπτο τῆς χήρας, μὲ τὸ ἐὰν δηλαδὴ στερεῖται κανεὶς κάτι ποὺ τοῦ εἶναι χρήσιμο, ἐὰν θυσιάζει κάτι χρήσιμο αὐτός, γιὰ νὰ ὠφεληθεῖ ὁ ἄλλος. Ἐὰν ὅμως ὁ «ἐγκεφαλικὰ νεκρὸς» εἶναι νεκρός, ἡ προσφορὰ τῶν ὁποιωνδήποτε ὀργάνων του στερεῖται τοῦ χαρακτήρα τῆς ἀγάπης, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν τοῦ στοιχίζει τίποτε, γιατί προσφέρει ἄχρηστα γι' αὐτὸν ὄργανα, δὲν στερεῖται οὔτε θυσιάζει κάτι χρήσιμο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Πρόκειται γιὰ πράξη συμφεροντολογική, ἰδιοτελῆ καὶ ἐγωιστική, διότι περιμένει κανεὶς ἀμοιβὲς καὶ ἀνταπόδοση ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ στερηθεῖ ἢ νὰ θυσιάσει κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἀντίθετα οἱ ἀρετὲς τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἐφαρμόζονται ἀπόλυτα στὴν προσφορὰ ὀργάνων ἀπὸ ζῶντες δότες, ὅταν πρόκειται γιὰ διπλὰ ὄργανα καὶ ἱστούς ὅπως καί στήν αἱμοδοσία. Προσφέρουν τότε θυσιάζοντες καὶ ἐλαττούμενοι.

9.
Δὲν ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀπόλυτη ὁμοφωνία τῶν ἰατρῶν διεθνῶς γιὰ τὸν «ἐγκεφαλικὸ θάνατο». Πολλοὶ ἰατροὶ ἔχουν ἀναπτύξει ἔγκυρη καὶ συγκροτημένη ἐπιχειρηματολογία, περὶ τοῦ ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικὸς θάνατος» δὲν

συνιστᾶ τὸν βιολογικὸ θάνατο. Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποκαταστήσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ νὰ παρεμποδίσει τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τῶν Ἁγίων πρὸς ἐπανόρθωση καὶ θεραπεία ὁποιασδήποτε σωματικῆς βλάβης, ἀκόμη καὶ ἐγκεφαλικῆς; Θὰ δεχθεῖ καὶ θὰ νομιμοποιήσει ἡ Ἐκκλησία ἕναν διαφορετικὸ θάνατο ἀπὸ αὐτὸν ποὺ διδάσκει ἐπὶ αἰῶνες, στηριζόμενη στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ στὴν Πατερικὴ Παράδοση, παρασυρόμενη ἀπὸ ἐπισφαλεῖς παραδοχὲς καὶ προσβάλλουσα τὸ «φοβερώτατον μυστήριον τοῦ θανάτου»; Θά κλείσωμε τά μάτια μας μπροστά στίς καταγεγραμμένες διεθνῶς ἀνανήψεις θεωρουμένων ὡς ἐγκεφαλικά νεκρῶν;

10.
Ἡ Χριστιανικὴ Ἠθική, δεχόμενη τὴν ἀλήθεια ὅτι κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι μόνον ὁ Θεός, ἐπαινεῖ κάθε ἰατρικὴ προσπάθεια, ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν πάσης φύσεως ἀσθενειῶν• πιστεύουσα ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀγαθὸ ὑπέρτατης ἀξίας, περιμένει ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐργάζωνται μέχρι τέλους πρὸς διάσωση τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου, ἔστω καὶ ἀνιάτως πάσχοντος καὶ ὑποφέροντος ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχουν νεκρωθεῖ ζωτικά του ὄργανα, ὅπως ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ πόνος παίζουν σπουδαῖο παιδαγωγικὸ καὶ σωτηριώδη ρόλο καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωνται μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

11.
Ἡ ἔννοια τῆς «εἰκαζομένης συναινέσεως» τοῦ ἀσθενοῦς πού ἐφευρίσκεται μέ τόν νέο νόμο καί εἰσάγεται κατά πρόδηλο παράβαση τῶν ἄρθρων 2 παραγρ. 1 καί 5 παραγρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἀποτελεῖ αὐθαίρετη κατάλυση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἡ εἰκαζομένη συναίνεση βρίσκεται σέ ἀπόλυτη ἀντίθεση μέ τήν δωρεά ὀργάνων ἡ ὁποία εἶναι αὐτόβουλη πράξη πού δέν εἰκάζεται ὅπως δέν εἰκάζεται καί ἡ συναίνεση. Ἡ εἰκαζομένη συναίνεση ἐστιάζεται στόν λήπτη καί ἀδικεῖ τήν πράξη τοῦ δότη τόν ὁποῖο μεταμορφώνει ἀπό πρόσωπο πού ἀβίαστα δωρίζει σέ ἄτομο ἀπό τό ὁποῖο αὐθαίρετα ἀφαιροῦμε καί ὁδηγεῖ σέ τραγική ἐκκοσμίκευση πού θὰ διευκολύνη σέ περαιτέρω ἀμφισβήτηση τῶν ἠθικῶν φραγμῶν, σὲ σχετικοποίηση τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰωνίων ἀληθειῶν μὲ τὴν θεοποίηση τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καὶ σὲ ὑποκατάστα-ση τῆς Ὀρθόδοξης ἀπὸ τὴν «μηχανιστικὴ ἀνθρωπολογία».

Β' Ἰατρικὲς θέσεις

1.
Ἡ ἔννοια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον εἰσήχθη στὴν ἰατρικὴ ὁρολογία καὶ πρακτικὴ τὸ 1968 ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Harvard, (Χάρβαρντ) καὶ τὰ κριτήρια διαγνώσεώς του εἶναι μεταβαλλόμενα μὲ τάση περιορισμοῦ τους. Ἔτσι ἀρχικὰ περιελάμβανε τὴν κατάπαυση τῶν λειτουργιῶν

ὅλου του νευρικοῦ συστήματος, κεντρικοῦ καὶ περιφερικοῦ. Τὸ 1981 ἡ ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνωμόνων του Προέδρου τῶν ΗΠΑ μὲ τὸν ἐνιαῖο ὁρισμὸ τοῦ θανάτου περιόρισε τὴν ἔννοιά του στὴ μὴ ἀναστρέψιμη παύση ὅλων τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1973 στὴ Μ. Βρετανία καὶ ἀπὸ τὸ 1985 στὴν Ἑλλάδα γίνονται ἀποδεκτὰ τὰ κριτήρια τῆς Minnesota (Μιννεσότα), μὲ τὰ ὁποία ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος περιορίζεται στὴ μὴ ἀναστρέψιμη βλάβη τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους.

2.
Οἱ λόγοι ἀντικαταστάσεως τῶν κλασικῶν κριτηρίων προσδιορισμοῦ τοῦ θανάτου, ποὺ ἦσαν ἡ μὴ ἀναστρέψιμη διακοπὴ τῆς ἀναπνευστικῆς καὶ καρδιακῆς λειτουργίας, μὲ τὸ κριτήριο τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου ὁμολογεῖται ἀπερίφραστα ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Harvard πὼς ἦταν

α) ὅτι οἱ ἐγκεφαλικῶς νεκροὶ ἀσθενεῖς ἀποτελοῦν «φορτίο» γιὰ τοὺς οἰκείους καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ

β)
ὅτι ἐὰν ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἰσχύουν τὰ παλαιὰ κριτήρια τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ θανάτου, θὰ ἦταν δύσκολη ἡ ἀπόκτηση ὀργάνων γιὰ μεταμοσχεύσεις γιατί τά ὄργανα εἶναι ἄχρηστα μετά τήν παύση τῆς καρδιακῆς λειτουργίας τοῦ δότη.

3.
Ἡ ἔννοια καὶ τὰ κριτήρια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου ὁρίζονται αὐθαίρετα• αὐθαίρετη εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ διάγνωσή του, καὶ πολλὲς φορὲς ἐπισφαλής, μὲ ἀποτέλεσμα περιπτώσεις ἀσθενῶν ποὺ χαρακτηρίστηκαν ἐγκεφαλικῶς νεκροὶ νὰ ἀποδειχθεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι δὲν ἦταν τέτοιοι στὴν πραγματικότητα καί νά ἀνανήψουν.

4.
Σὲ ἐγκεφαλικῶς νεκροὺς ἐπιτελοῦνται πολλὲς λειτουργίες, ὅπως• α) ἡ καρδιὰ πάλλει αὐτομάτως, β) οἱ πνεύμονες ἀνταλλάσσουν τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, γ) συνήθως ὑπάρχει ἐπαρκὴς ἀγγειακὸς τόνος, δ) μερικὲς φορὲς ἡ χορηγούμενη τροφὴ πέπτεται ἀπὸ τὸ γαστρεντερικὸ σύστημα, ε) τὰ κύτταρα ἀφομοιώνουν τὶς θρεπτικὲς οὐσίες, στ) τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ καὶ ἀπομακρύνει τὰ μεταβολικὰ προϊόντα ἀπὸ τὰ κύτταρα, ζ) τὸ ἧπαρ ἀποτοξινώνει τὸ αἷμα, η) οἱ νεφροὶ διατηροῦν τὸ ἰσοζύγιο τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἠλεκτρολυτῶν, θ) τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα καταπολεμεῖ τὶς λοιμώξεις, ι) ὁρισμένοι ἐνδοκρινεῖς ἀδένες ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν. Ὅλα αὐτὰ καθὼς καὶ ἡ περίπτωση τῶν ἐμβρύων, στὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ἀκόμη σχηματισθεῖ ὁ ἐγκέφαλος, δείχνουν, σαφῶς ὅτι καὶ χωρὶς τὸν ἐγκέφαλο τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ εἶναι ζωντανὸς βιολογικὰ ὀργανισμός.

5.
Ἡ συνείδηση (μὲ τὴν ἰατρικὴ ἔννοια) διακρίνεται στὴν ἐγρήγορση καὶ στὸ περιεχόμενό της, ἡ ἐλαττωμένη δὲ ἐγρήγορση ἐμποδίζει τὴν ἐκτίμηση τοῦ περιεχομένου τῆς συνείδησης. Ἑπομένως στὶς περιπτώσεις ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, στὶς ὁποῖες ἔχει κατασταλεῖ ἡ ἐγρήγορση, δὲν μπορεῖ νὰ λεχθεῖ (τουλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν) τίποτε γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς συνείδησης. Τὸ νὰ θεωροῦνται δὲ νεκροὶ αὐτοὶ πού εὑρίσκονται σὲ θεωρούμενη μόνιμη ἀπώλεια τῆς συνείδησης, θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσει στὴν φρικτὴ κατάσταση, τέτοιοι ἄνθρωποι νὰ θάπτονται ἢ νὰ καίγονται, ἐνῶ ἀναπνέουν μὲ τὴ δική τους αὐτόματη ἀναπνευστικὴ λειτουργία.
Ἑπομένως καὶ μὲ βάση τὰ ὅσα προαναφέρθηκαν:

α)
Διαπιστώνουμε ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικὸς θάνατος» πού ὁρίζει ὁ νέος Νόμος ὡς θάνατο γιά τήν λήψι τῶν σωματικῶν ὀργάνων εἶναι μία κατάσταση ἐννοιολογικῶς καὶ διαγνωστικῶς ρευστή, ὅλο δὲ καὶ περισσότερο ἀμφισβητούμενη. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ κλινικὸ κατασκεύασμα ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀποσυμφόρηση τῶν μονάδων ἐντατικῆς θεραπείας καὶ τὴν ἀπόκτηση ὀργάνων γιὰ μεταμόσχευση.

β)
Καὶ ἂν ἀκόμη ἠμποροῦσε νὰ διαγνωσθεῖ ἀναμφισβήτητα ὁλοσχερὴς καταστροφὴ τοῦ ἐγκεφάλου, αὐτὸ δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν σωματικὸ θάνατο ἀφοῦ πάλλεται ἡ καρδιά.

γ)
Ἐφ' ὅσον ἡ ἐσωτερικὴ συνειδητὴ ζωὴ καὶ τὸ πρόσωπο διατηροῦνται, ὅπως οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε, καὶ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συνόλου σώματος, δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ δεχθοῦμε ὅτι αὐτὰ παύουν νὰ ὑπάρχουν ἐπὶ νεκρώσεως μόνο τοῦ ἐγκεφάλου (ἐγκεφαλικοῦ θανάτου).

δ)
Ἑπομένως ἐπὶ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου δὲν τίθεται θέμα συνειδητῆς ζωῆς καὶ προσώπου ἀλλὰ τὸ μόνο θέμα εἶναι ἐὰν ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει ἡ συνάφεια ψυχῆς καὶ σώματος ἡ ὁποία ὅμως (διατήρηση τῆς συνάφειας) καταδεικνύεται ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπολοίπου σώματος.

ε)
Γενικῶς ὡς φιλόστοργος μητέρα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑπὲρ τῶν μεταμοσχεύσεων ὅπως καί ὑπέρ τῆς αἱμοδοσίας, μάλιστα στήν Μητροπολή μας λειτουργεῖ τράπεζα αἵματος μέ 600 φιάλες αἵματος προσφερόμενο δωρεάν σέ ἔχοντας σχετική ἀνάγκη ἀδιακρίτως φυλῆς, ἐθνοτικῆς καταγωγῆς καί

θρησκευτικῆς παραδοχῆς. Ἐπειδὴ ὅμως θεωροῦμε τοὺς εὑρισκομένους στὴν κατάσταση τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» ἀσθενεῖς καὶ ὄχι νεκρούς, σεβόμενοι πλήρως τὴν ἱερότητα, ἴσως καὶ κρισιμότητα γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον, τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ τάφου ζωῆς των, δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε μὲ τὴν ἀπὸ αὐτοὺς ἀφαίρεση πρὸς μεταμόσχευση τῶν ζωτικῶν τους ὀργάνων καθ’ ἥν στιγμήν πάλλεται ἡ καρδία των. Ἡ μόνη ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀδιάβλητη περίπτωση δωρεᾶς ὀργάνων γιὰ μεταμόσχευση εἶναι ἡ ἀπὸ ὑγιεῖς δότες μεταμόσχευση ἱστῶν ἢ ἑνὸς ἀπὸ τὰ διπλὰ ὄργανα, ἤ μυελοῦ τῶν ὀστέων προκειμένου δὲ περὶ ἀσθενῶν ἢ τραυματιῶν δοτῶν ἡ μεταμόσχευση ὅσων μποροῦν νὰ μεταμοσχευθοῦν μετὰ τὴν μόνιμη παύση τῆς καρδιοαναπνευστικῆς λειτουργίας».
Συνεπῶς
ἡ ἀπαράδεκτος νομοθεσία τῆς Πολιτείας πού δέν λαμβάνει ὑπ’ ὄψιν αὐτῆς τά ἀνωτέρω καί πού εἰσαγάγει καί τήν λειτουργία ἰδιωτικῶν συμφερόντων Κέντρων Μεταμοσχεύσεων, μέ ὅ,τι ἰδιοτελές αὐτό συνεπάγεται μᾶς ὑποχρεώνει νά προτρέψωμεν τό πλήρωμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πρός διασφάλισι τῆς ἱερότητος τῆς ζωῆς του νά προβῆ στίς σχετικές δηλώσεις στά ἁρμόδια Κέντρα Ἐξυπηρετήσεως Πολιτῶν (Κ.Ε.Π.) ὅτι δέν συναινεῖ διά τήν ἐφαρμογή σ’αὐτό τοῦ σχετικοῦ Νόμου.
Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»

(Πηγή: impantokratoros.gr)